

SOUKROMÝ DETEKTIV

Shora se ozvalo zaklepání, které otřáslu celou kanceláří. Krtek smetl ze stolu spadaný poprašek hlíny a odložil rozdělanou práci, která spočívala v přebírání semínek.

„Vstupte!“ zavolal a mazácky se opřel v židli.

Ze vstupního otvoru se začala sypat hlína, kořínky visící od stropu se klimbaly ze strany na stranu a vše doprovázelo urputné funění, postupně zesilované přidušenými nadávkami. Po chvíli to dotyčná vzdala, otřesy ustaly a znovu se rozhostilo ticho.

„Já ale nevím, jak se k vám dostat!“ zakňučela.

Krtek se napřímil a s tlapkou přiloženou k ústům zavolal: „Po zadku se spustte dolů!“

„Bojím se, spadnu a natluču si!“

„Nebojte, budu vám dávat záchranu!“ Několika hbitými kroky už stál pod otvorem a s napřaženými tlapkami čekal, co se bude dít.

Ze všeho nejdřív mu napadala hlína do očí, pusy a čumáku. Kýchal, smrkal a slzel. Snažil se oprášit, ale dusila ho další a další sypká sprcha. Pak se k hlíně přidalo ještě několik kamínků a bušily mu do hlavy jako hejno datlů. Zrovna když přemýšlel, jak praktické by bylo vyrobit nějaké

vstupní schůdky, nebo alespoň žebřík, spadl na něj ten největší balvan a doslova ho zavalil.

„Uf, zatraceně, jste celý?“ ozval se balvan.

Krtek neodpověděl. Rychle se vysoukal zpod svého hosta, pelášil ke stolu a znovu se tam mazácky opřel. „Dobrý den, posadte se, prosím.“

„Děkuji,“ odvětila slečna a podzemní kanceláři se rozlila krásná vůně: šťavnatá červená jablka, orosený mech a žížaly. Krtkův čumák byl v sedmém nebi.

„Nevím, kam si mám v té tmě sednout, není vidět na krok!“

Krtek polkl. „Jistě, promiňte!“

V celé jeho noře skutečně nesvítilo jediné světlo. Jako všichni krtci, byl i on téměř slepý, a tak ho nepotřeboval.

Znovu se zvedl od stolu, k tajemné slečně přiskočil a sám ji navedl k protější židli. Tlapku jí zdvořile přiložil k zádům, ale vtom pocítil pichlavou bolest, až leknutím vyjekl.

„Ach, zatraceně, asi jste se píchl, že ano?“ Měla moc milý hlas.

Krtek bolavý prst strčil do úst, spolkl kapičku krve a zahuhňal: „Nic se nestalo. Prosím, tady se posadte.“

Kořenová židle vrzla a slečna si odkašlala. „Přivádí mě k vám katastrofa, která se dnes ráno udála v našem letním hnízdě. Rádi bychom vše uchovali v tajnosti, a proto jsme vyhledali právě vaše služby.“

Krtek chtěl udělat dojem, tak vyhodil jedno semínko obloukem do vzduchu. Místo v tlamičce však skončilo na zemi.

Naprázdno mlaskl.

„Víte, celá záležitost je jaksi naléhavá,“ pokračovala. „Nemohli bychom rovnou vyrazit? Všechno se dozvíte u nás!“

„Ale jistě, chápu, není času nazbyt!“ Krtek sebral několik semínek, strčil si je pod srst a zdvihl se od stolu.

„Jak se dostaneme zpátky na povrch?“ zajímala se.

„Nejdřív vysadím já vás a pak shora pomůžete vy mně!“

Připravil se na další bodnutí, ale tentokrát se mu ji podařilo chytit šikovně. Přesto ho polila horkost a celý zrudl, když si představil, na jak choulostivých partiích se tajemné klientky právě dotýká. Navíc ho zrovna zašimralo v čumáku tak mocně, až z toho pořádně kýchl, a měl co dělat, aby se oba nesvalili na zem.

Slečna už byla nahoře a teď byl na řadě Krtek. Nejdřív se zkusil nahoru vyškrábat sám, ale jenom se ztrapnil. Přestože byl krtek, hrabání a lezení v hlíně nebylo zrovna jeho silnou stránkou.

„Uf,“ táhla ho nahoru, celá zpocená. „Jak to děláte, když jste tu sám?“
„Já ven moc nechodím!“ zrudl.

Venku je příjemně zahřálo teplo slunečního svitu. Bylo nejspíš poledne, nebo tak nějak. U vstupu do kanceláře, krtince vysušené hlíny, stála na klacíku přibitá cedule s nápisem:

PAN KRTEK, NEVÍDANÝ DETEKTIV

Alespoň tak znělo zadání pro zvířátko, které mu ceduli kdysi namalovalo. Ve skutečnosti na ní stálo:

PAN KRTEK, NEVIDOMÝ DETEKTIV

Pod nápisem bylo ještě přimalované oko, které si Krtek sice objednal, ale určitě nemělo být zavřené. Ať už mu ceduli vyrobil kdokoli, byl veselá kopa.

Po cestě k místu činu, domovu slečny, Krtek několikrát do něčeho narazil nebo o něco zakopl a svalil se. Chtěl vypadat důležitě, a tak zkoušel namátkou zdravit domnělé přátele, i když nevěděl, jestli kolem nich

vůbec někdo prochází. Jednou mu dokonce odpovědělo podrážděné kváknutí, a tak měl radost, že mu plán vychází. Pořád se snažil podle nějakých indicií přijít na to, kudy jdou, ale bez úspěchu. Kolem bylo moc vjemů a stále cítil jen tu líbeznou jablečno-mechovo-žížalovou vůni. Venku se zkrátka neorientoval, raději se držel klidu své kanceláře — tam si alespoň nepřipadal jako úplný nekňuba.

Po nějaké době došli k cíli. Mohlo to zabrat několik hodin, ale také jen pár minut — vedle tak voňavé květinčky se lehko ztrácí pojem o čase.

Dveře jim otevřel sluha.

„Vítejte zpátky, slečno... a pane?“

Krtek uvažoval. Zřejmě dorazili až na západ. Do luxusní části lesa.

„Klient z lepší společnosti by se mi hodil!“

„Co prosím?“ podivila se slečna a Krtek začal místo odpovědi jen nervózně mlaskat. Zapomněl, že už není sám doma v kanceláři, kde byl zvyklý přemýšlet nahlas.

Raději vstoupil dovnitř a pokynul sluhovi, který už ve dveřích dávno nestál. Jeho hlas zněl povědomě, ale nevěnoval mu valnou pozornost. Krtčí mozek právě rozjížděl sérii detektivních úvah:

„Slečna jistě pochází z nějaké významné lesní rodiny,“ šeptl si tentokrát pro sebe, aby ho znovu nezaslechla.

Sherlockovský strojek v jeho hlavě makal na plné obrátky.

„Jenže z jaké? Mám nějaké indicie?“

Už se z něj pomalu začínalo kouřit.

„Vůně jablek a píchnutí — to je ono, už to mám!“ zaradoval se.

Když ho slečna vedla po hliněných udusaných schodech nahoru, musel se zastydět — jeho nora byla oproti tomuhle honosnému sídlu zatuhlá díra. Nepotřeboval zrak, aby vnímal ten velkolepý prostor. Řadou oken sem proudil vzduch tak čerstvý, jako by se stále procházeli lesem.

„Dovolte, pane Krtku, abych vám představila svého otce,“ zašvitořila slečna v patře.

Krtek se nadechl, přišla chvíle spravít si reputaci. „Velice mě těší...“ vložil dramatickou pauzu, „...pane Ježku!“

„Jak... jak jste nás odhalil, pane detektive?“ vyhrkl starý Ježek. „Dcera měla výslovný zákaz se o naší totožnosti slůvkem zmínit! Pochopte, jsme vážená rodina, náš případ musí zůstat utajen, nestojíme o žádný skandál!“

Starý pan Ježek byl celý rozechvělý a vyvedený z míry. Zábavně mu přeskakoval hlas a každou chvíli zněl jinak. „Proto jsme požádali o pomoc právě vás,“ pokračoval chraplavě. „Řekněme kvůli vašim jistým schopnostem či neschopnostem.“ Pak začal koktat a ztrácet nit monologu: „No zkrátka, co oko nevidí, pusa nikomu nevyzradí!“

„Ale zatraceně, tatínku!“ vyjekla slečna Ježková. „Takhle to přece nemůžeš říct, je to necitlivé!“

„V pořádku,“ zastavil ji Krtek. „Naprosto vám rozumím, pane Ježku. A nebojte, vaše tajemství u mě zůstane v bezpečí,“ užíval si tu chvíli a předváděl se. „Jsem diskrétní a slečna se opravdu slůvkem nezmínila, nemusíte se na ni proto hněvat.“

„Ale... ale jak jste nás tedy odhalil?“

„Víte, mám zkrátka své metody!“ Krtek sáhl pro semínko a vyhodil ho do vzduchu. Zase vedle.

„No, ehm. Vidím, že jsme opravdu zavolali toho pravého. Snad nám v naší choulostivé situaci pomůžete...“

Krtek přikývl a nakrčil čenich. Vůně, která šla z pana Ježka, byla slabší, ale stejná: jablka, mech a žížaly. Naštěstí je stále mohl rozlišit alespoň podle hlasu. Ten Ježkův byl rozskřípaný a nestálý, zatímco slečnin zněl sametově. Jen kdyby tak často neříkala slůvko *zatraceně* — vůbec se to k ní nehodilo!

„Tak začneme, ne?“ pobídl pana Ježka a pustil se do práce.

Byl to přece jenom detektiv.

